

Tác giả: Di-a-na Flo-res, Mê-xi-cô

CÀ-PHÊ VÀ SỰ THA THỨ

Sau ba tiếng đồng hồ chuyến bay bị hoãn giờ khởi hành do sương mù ở vùng lạnh phía bắc thành phố, tôi mệt mỏi ngồi vào chỗ của mình. Tôi nghĩ đến những điều tốt đẹp khi về đến nhà và được bên cạnh những người thân yêu.

Suy nghĩ của tôi bị gián đoạn bởi một giọng Anh phát âm chuẩn, thân thiện và lịch sự: “Bà có phiền nếu tôi ngồi chỗ này không?”

“Tất nhiên rồi, không vấn đề gì. Xin hãy để tôi dời những thứ này đi,” tôi trả lời và không ngược nhìn, tôi cố gắng nhét các giỏ xách và áo khoác vào chỗ ngồi của mình. Tôi quay sang nhìn người thanh niên khoảng hơn 20 tuổi với nụ cười duyên dáng, kiên nhẫn đứng chờ ngay lối đi. Anh ta di chuyển đến chỗ tôi, ngồi xuống, sắp xếp hành lý của mình, sau đó chúng tôi giới thiệu về nhau và cùng trò chuyện.

Anh ta tên là Robert, đang làm việc cho hãng hàng không. Anh ta đi trên chuyến bay này để kiểm tra chất lượng phục vụ. Nửa tiếng sau, Robert cho tôi xem hình vợ và đứa con trai hai tháng tuổi được lưu trong máy tính xách tay của anh ấy. Sau đó, tôi lấy ảnh của gia đình mình và kể cho

anh ta nghe về chồng, con và những đứa cháu. Chẳng bao lâu, chúng tôi cảm thấy như đã quen biết nhau từ lâu.

“Lạy Chúa, xin giúp con mang lại niềm vui cho Robert trong khoảng thời gian ngắn ngủi chúng con ngồi cùng nhau”. Tôi cầu nguyện thầm lặng trong lúc cuộc trò chuyện tạm ngưng giây lát do tiếp viên hàng không mang thức ăn đến cho chúng tôi.

Tôi đẩy chiếc áo choàng xuống phía dưới lòng của mình để có thể kéo bàn xuống, và cuộc trò chuyện của chúng tôi tiếp tục. Tôi hỏi Robert có hài lòng về công việc đang làm và những khía cạnh khác của cuộc sống không. Và anh ta hỏi lại tôi những điều tương tự, tôi đã nói cho anh ta biết vì là một người tin vào Chúa, nên tôi đã tìm được sức mạnh và lời giải đáp cho rất nhiều thử thách phải đối mặt mỗi ngày bằng cách đọc Lời Chúa và trò chuyện với Chúa Giê-su qua lời cầu nguyện.

Robert bảo rằng anh ta tuân theo một ít triết lý Phật giáo và tin rằng điều quan trọng chính là cố gắng đối xử tốt với người khác.

Sau khi bị gián đoạn giây lát trong lúc tiếp viên hàng không mang cà-phê đến, anh ta nói: “Tôi cố gắng đối xử tốt với mọi người, nhưng bà biết không tôi gặp phải một vấn đề nghiêm trọng không thể khắc phục được dù rất cố gắng.”

Anh ta kể tiếp cho tôi về nỗi đau sâu kín của mình và những gì gia đình anh đã chịu đựng. Anh thú nhận rằng mình rất căm giận những người đã gây ra điều này—những người thậm chí không bao giờ biết nhận ra lỗi của họ—khi đối xử sai trái với anh ta hoặc đối với gia đình anh ta và cũng chẳng hề cố gắng làm điều gì đó để đền bù lỗi lầm của họ. “Nếu ít nhất họ biết xin lỗi, có lẽ tôi đã tha thứ. Nhưng tôi không thể bỏ qua được cho đến khi họ xin lỗi. Điều này là không thể đối với tôi.”

“Anh có cố gắng tha thứ cho họ không, Robert?”, tôi hỏi

“Tôi không thể làm được điều ấy,” anh ta lặp lại, lắc đầu và nhìn xuống.

“Đây chính là sự bao dung mà Thiên Chúa muốn nói tới; Ngài có thể giúp anh thực hiện—bởi vì với Ngài không có gì là không thể!” Tôi cam đoan chắc chắn một lần nữa với anh ta. Cuộc trò chuyện của chúng tôi về vấn đề này tiếp tục một lúc. Tôi chia sẻ kinh nghiệm của bản thân trong suốt chặng đường phải trải qua bao nỗi cay đắng, oán giận những nỗi đau đã qua hoặc những thất bại mà tôi cho rằng người khác phải gánh lấy trách nhiệm. Tôi giải thích đơn giản cho Robert về lời dạy của Chúa Giê-su rằng phải yêu thương ngay cả kẻ thù của mình. Tôi nói: “Chúa Giê-su tha thứ cho chính những người đã đóng đinh Ngài.”

“Chúa Giê-su đã mang đến một sự thay đổi kỳ diệu trong cuộc sống khi tôi đón nhận Ngài vào trong trái tim của mình”. Tôi tiếp tục giải thích cho anh ấy biết về cách Chúa Giê-su đã giúp tôi trong việc không chỉ biết tha thứ nhưng ngay cả biết quên đi niềm đau và sự giận dữ để tiếp tục yêu thương những người đã đối xử không tốt với mình. Tôi khẳng định với Robert rằng đó chính là phép lạ của Thiên Chúa và đoan chắc với anh ta một lần nữa Chúa Giê-su vẫn có thể làm phép lạ như vậy đối với anh ta.

Tuy nhiên, Robert vẫn quay lại vấn đề tranh luận ban đầu. “Họ thậm chí không thừa nhận họ đã sai! Điều này khiến trong lòng tôi rất tức giận! Mỗi khi tôi nghĩ đến họ, nỗi đau lại bị khơi lên.” Tôi nói: “Này Robert, tôi nghĩ anh có thể nhận ra được nỗi đau khổ anh mang trong lòng khiến anh cảm thấy đau đớn hơn bất cứ nỗi đau mà người khác gây ra cho anh. Anh đang

để cho hành động của người khác điều khiển cảm xúc và suy nghĩ của mình, nhưng anh có thể thoát ra khỏi những cảm xúc tiêu cực đó.

“Ngoài ra, có khi nào anh nghĩ rằng những người ấy không xin lỗi hay thừa nhận điều sai trái có lẽ bởi vì chính bản thân họ không biết? Điều đó cũng có thể do sự kiêu ngạo khiến họ không hiểu những gì đã cư xử là không đúng và cần phải sửa đổi.”

“Tôi không biết rõ nữa”, Robert trả lời. Ngay lúc đó, một phụ nữ trẻ đi ngang qua tôi, dùng đĩa chiếc ví phía sau và dùng vào tách cà phê đặt trong lòng của tôi. Cà-phê đổ ra chiếc áo choàng, thấm vào cả ống quần. Tôi chộp lấy tất cả những miếng khăn giấy và khăn ăn tìm thấy được, cố gắng lau dọn những chỗ bị cà-phê lan ra và đành chấp nhận chịu vết bẩn đến khi về đến nhà.

Ngay sau đó, tôi nhìn ra phía lối đi để xem cô gái đã gây ra sự việc rủi ro này, tôi trông thấy cô ta đang đứng đợi bên ngoài phòng vệ sinh mà không hề hay biết sự cố nhỏ nhặt cô ta đã gây ra tại ghế số 25.

Tôi quay sang Robert, người chứng kiến rõ từng chi tiết và nói: “Anh thấy đấy, cô gái đó không hề biết những gì mình đã làm, vì vậy tôi nghĩ mình không thể mong đợi một lời xin lỗi. Bây giờ tôi lựa chọn hoặc để cho sự cố này phá hỏng thời gian còn lại của chuyến đi, hoặc chỉ việc tiếp tục cuộc sống, không để nó chi phối suy nghĩ và cảm xúc của tôi. Tôi lựa chọn cách để Thiên Chúa giúp ngay cả vấn đề tương đối nhỏ nhặt này. Thật không khó khăn gì cho Ngài để giúp tôi cảm thấy hạnh phúc, nếu tôi chỉ cần cho Ngài một cơ hội là cầu xin Ngài!

Robert nhìn lên trần, gật đầu và nói một cách ngượng ngùng: “Đó quả là một minh họa khá chính xác!”

Không bao lâu, máy bay hạ cánh và Robert hứa sẽ suy nghĩ kỹ về cuộc trò chuyện giữa chúng tôi.

Kết cuộc tốt đẹp của câu chuyện chính là chuyến viếng thăm vài ngày sau đó của Robert, anh đã cầu nguyện và đón nhận Chúa Giê-su là Đấng Cứu Độ của mình. Bây giờ, anh ấy có được món quà tình yêu của Chúa Giê-su trong cuộc sống, tình yêu ấy mang đến cho anh ta lòng thương xót và biết thấu hiểu người khác hơn. Không chỉ thế, Robert còn nhận ra rằng những việc làm sai trái của chính bản thân anh ta đã được tha thứ bao gồm cả sự thiếu độ lượng đối với những người đối xử không tốt với mình trong quá khứ.

Đối với Robert, con đường để được giải thoát hoàn toàn khỏi những đau khổ đã bắt đầu bước đầu tiên—bước thứ nhất là đơn giản đón nhận Chúa Giê-su vào trong trái tim, và cầu xin tình yêu của Ngài, sự khôn ngoan, sức mạnh để tha thứ. Một chân lý tuyệt vời rằng: Chúa Giê-su sẽ ban cho những ai biết cầu xin Ngài.